

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobce: Ústecký kraj, IČO: 70892156,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem,

proti

žalovanému: Odvolací finanční ředitelství,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 20. 11. 2020, č. j. MF-17401/2018/1203-3,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 20. 11. 2020, č. j. MF-17401/2018/1203-3, se **zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 20. 11. 2020, č. j. MF-17401/2018/1203-3, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a byl potvrzen platební výměr č. 2/2018 Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Severozápad (dále jen „správce daně“) ze dne 12. 1. 2018, č. j. RRSZ 9500/2017, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 17. 1. 2018, č. j. RRSZ

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

490/2018, kterým správce daně podle § 22 odst. 2 písm. b) zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla“), a podle zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), vyměřil žalobci odvod ve výši 1 554 590 Kč za porušení rozpočtové kázně u projektu reg. č. CZ.1.09/1.3.00/18.00384 s názvem „*SPŠ strojní a elektrotechnická, Ústí n. L., Revitalizace areálu školy 4. – 6. etapa + CEDOP*“. Opravným rozhodnutím byla výše odvodu změněna na částku 1 554 599 Kč. Žalobce současně v žalobě navrhl, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal, že je napadené rozhodnutí nezákonné, neboť ze strany Ministerstva financí došlo k nesprávnému dovození porušení rozpočtové kázně. K vytýkanému pochybení pod č. 2 Nevhodná hodnotící kritéria – „*Plán organizace zakázky*“ žalobce uvedl, že toto hodnotící kritérium bylo v zadávací dokumentaci v čl. 14 popsáno velmi podrobně, žádný z dodavatelů k němu neměl v průběhu zadávacího řízení ani po něm žádné dotazy či připomínky. Žalobce konstatoval, že toto hodnotící kritérium nerozporoval při přezkumu Úřad na ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“), Nejvyšší kontrolní úřad (dále jen „NKÚ“), ani audit prováděný společností Deloitte Advisory s. r. o. v roce 2012. Žalobce pokračoval, že hodnotící komise podle způsobu hodnocení nabídek tohoto dílčího hodnotícího kritéria a jeho subkritérií provedla vlastní hodnocení, které bylo detailně popsáno ve Zprávě o posouzení a hodnocení nabídek č. 2 a jeho příloze č. 5. Z odůvodnění přidělených bodů lze podle názoru žalobce i dnes zpětně přezkoumat, proč komise konkrétní body přidělila.
3. K vytýkanému pochybení pod č. 3 Nezveřejnění dodatečné informace žalobce uvedl, že neměl v době zadávání veřejné zakázky k dispozici elektronický nástroj, který by podle tehdy platných pravidel splňoval požadavky na neomezený a přímý dálkový přístup k zadávací dokumentaci. Protože měl žalobce zájem získat v otevřeném zadávacím řízení co nejvíce nabídek, nad rámec zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném do 30. 9. 2016 (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), zveřejnil zadávací dokumentaci i na svých webových stránkách. Žalobce dále uvedl, že ačkoli to tehdy platný zákon o veřejných zakázkách umožňoval, nezkrátil si minimální lhůtu pro podání nabídek, neboť webové stránky nespĺňovaly požadavky na neomezený a přímý dálkový přístup k zadávací dokumentaci. Žalobce upozornil, že podle tehdy platných ustanovení zákona o veřejných zakázkách a vyhlášky č. 329/2006 Sb., kterou se stanoví bližší požadavky na elektronické prostředky, elektronické nástroje a elektronické úkony při zadávání veřejných zakázek, se elektronické nástroje dělily na jednoduché (sloužící jen k evidenčním účelům a nepotřebující žádný atest) a složité (vyžadující atest Ministerstva informatiky). Elektronický nástroj pro poskytování neomezeného a přímého dálkového přístupu k zadávací dokumentaci patřil mezi složité nástroje, vyžadující atest. Pro přihlášení se k tomuto nástroji se museli dodavatelé povinně registrovat a byli následně tímtež elektronickým nástrojem automaticky informováni o všech zveřejněných dodatečných informacích k zadávací dokumentaci. Žalobce dovodil, že obvyčejné webové stránky tyto funkcionality nespĺňovaly, a proto se nemohlo jednat o neomezený a přímý dálkový přístup k zadávací dokumentaci.
4. Žalobce dále uvedl, že požadavky na elektronické nástroje se dále vyvíjely. Ještě po zavedení profilu zadavatele coby nástroje pro povinné zveřejňování výzvy k podání nabídek a zadávací dokumentace ve zjednodušeném podlimitním řízení měl tento nový Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

elektronický nástroj tuto funkcionalitu (povinnost dodavatelů se zde registrovat) a umožňoval těmto registrovaným dodavatelům automaticky posílat všechny dodatečné informace k zadávacím podmínkám. Nyní už tato registrace dodavatelů nesmí být povinná, může být jen dobrovolná. Žalobce dále upozornil na to, že jediná žádost o dodatečné informace vyplývala z povrchního seznámení se tazatele se zadávacími podmínkami. Poskytnuté dodatečné informace, zaslané všem dodavatelům, kteří si požádali o zadávací dokumentaci, tedy neměnily zadávací podmínky a nabídku bylo možné podat i bez seznámení se s dodatečnými informacemi. Žalobce v této souvislosti odkázal na § 49 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách. Zdůraznil, že zadávací dokumentaci nezveřejnil způsobem, který byl tehdy považován za neomezený a přímý dálkový přístup k zadávací dokumentaci, ale zveřejnil ji nad rámec požadavků zákona o veřejných zakázkách jen na svých normálních webových stránkách. Tento postup přirovnal k situaci, jakoby zadávací dokumentaci vylepil na plakátovací ploše nebo zveřejnil v novinách. Z toho dovodil, že nebyl podle svého názoru povinen zveřejnit dodatečné informace. Žalobce dále upozornil na to, že § 49 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách byl novelizován až zákonem č. 179/2010 Sb., kdy se povinnost zveřejnit informace změnila na případ, kdy zadavatel poskytl zadávací dokumentaci způsobem, který umožňuje dálkový přístup. Žalobce závěrem uvedl, že ačkoli žalovaný vzhledem k obsahu předmětné dodatečné informace zjištěné pochybení hodnotil jako zcela formální bez jakéhokoli dopadu na hospodářskou soutěž, vede je nadále jako pochybení, na základě kterého je stanoven finanční odvod.

5. K pochybení pod č. 5 Podstatná změna v realizaci veřejné zakázky žalobce uvedl, že podle původního znění rámcové smlouvy byla fakturace nastavena rovnoměrně čtvrtletně za celou dobu, kdy vybraný uchazeč bude zajišťovat projektový dohled. Žalobce dále uvedl, že Dodatek č. 1 uzavřel dne 13. 2. 2009. Tímto dodatkem se nově 90 % z celkové ceny hradilo rovnoměrně čtvrtletně za projektový dohled po dobu realizační fáze projektu a zbylých 10 % celkové ceny se hradilo rovnoměrně čtvrtletně za projektový dohled po dobu určenou pro sledování udržitelnosti projektu. Žalovaný odkazoval na rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ze dne 19. 6. 2008, ve věci C-424/06, Pressetext (dále jen „rozsudek Pressetext“), který byl přijat v průběhu realizace zadávacího řízení na rámcovou smlouvu. Žalobce k tomu uvedl, že v době uzavírání dodatku ke smlouvě č. 1 tento rozsudek ještě nebyl znám, přičemž si zadavatelé ještě nezvykli na to, že kromě platného znění zákona a jeho prováděcích předpisů musí sledovat i rozhodnutí SDEU. Žalobce uvedl, že do zákona o veřejných zakázkách se definice podstatné změny smlouvy vycházející z rozsudku Pressetext dostala až „transparentní“ novelou v roce 2012. V době uzavření dodatku č. 1 k Rámcové smlouvě zákon o veřejných zakázkách neobsahoval žádné ustanovení o nepovolené změně smlouvy.

Vyjádření Ministerstva financí k žalobě

6. Ministerstvo financí spolu s předložením správního spisu poskytlo i písemné vyjádření k žalobě, v němž nejprve vylíčko dosavadní průběh řízení a skutkový děj. Dále uvedlo, že žalobce především kuse odkazuje na své námitky a skutečnosti, které již uvedl ve svém odvolání proti platebnímu výměru. Ministerstvo financí proto odkázalo na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K jednotlivým žalobním námitkám Ministerstvo financí uvedlo, že popis hodnotícího kritéria „*Plán organizace zakázek*“ svědčí o nevyjasněnosti požadavků žalobce. Popis tohoto hodnotícího kritéria v zadávací dokumentaci je podle Ministerstva financí natolik široký a neurčitý, že nezaručoval předložení vzájemně porovnatelných nabídek. Ministerstvo financí k tomuto závěru dospělo porovnáním nabídek všech

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

účastníků soutěže, přičemž již jen z rozsahu, v jakém byl plán organizace popsán (rozpětí 7 – 32 stran), je obtížná porovnatelnost patrná. Ministerstvo financí uvedlo, že jednotlivé nabídky se též lišily co do podrobnosti předpokládaného provedení, neboť některé obsahovaly informace o plánovaném postupu uchazeče při realizaci veřejné zakázky, jiné uváděly i údaje popisující realizační tým, v některých nabídkách byl specifikován i software, který uchazeč hodlá používat. K tomu Ministerstvo financí zdůraznilo, že zadavatel v zadávací dokumentaci musí jednoznačně stanovit své požadavky na realizaci zakázky. V případě, že má zadavatel v úmyslu vybrat z různých možností řešení svého projektu, je namíste před vyhlášením zadávacího řízení na dodavatele služeb zvolit postup podle části čtvrté zákona o veřejných zakázkách a realizovat nejprve soutěž o návrh. Zadávací dokumentace by poté vycházela z parametrů vítězného návrhu a hodnotící kritéria by mohla být stanovena transparentně a vyhodnocena objektivně. Ministerstvo financí se proto z uvedených důvodů ztotožnilo se závěrem správce daně, že základní, rozhodující požadavky zadavatele na „*Plán organizace zakázky*“ nebyly vymezeny tak, aby stanovená hodnotící kritéria umožňovala přehledné a jednoznačné hodnocení nabídek. Ministerstvo financí připustilo, že při porovnání nabídek dvou uchazečů, kteří nakonec v soutěži zbyli, není tato skutečnost příliš nápadná. Pokud by však do fáze hodnocení nabídek postoupily i nabídky ostatních uchazečů, nemožnost jejich porovnání by byla zjevně patrná.

7. S odkazem žalobce na § 4 vyhlášky č. 329/2006 Sb. Ministerstvo financí nesouhlasilo. Podle jeho názoru citovaná vyhláška nestanovovala požadavky, ani nijak nedefinovala pojem „*neomezený a přímý dálkový přístup k zadávací dokumentaci*“, jak tvrdí žalobce. Žalobcovu argumentaci označilo Ministerstvo financí za lichou. Uvedlo, že za stěžejní považuje § 49 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách, ve znění účinném v době zadání zakázky. Podle tohoto ustanovení měl zadavatel povinnost uveřejnit dodatečné informace včetně přesného znění žádosti, též způsobem, jakým poskytl neomezený a přímý dálkový přístup k zadávací dokumentaci. Podle Ministerstva financí tedy není podstatné, jakým způsobem byla uvedenou vyhláškou stanovena pravidla pro používání elektronických prostředků, nástrojů a úkonů v zadávacím řízení a zda žalobce při zveřejnění zadávací dokumentace na svých vlastních internetových stránkách tato pravidla splňoval. Ministerstvo financí zdůraznilo, že podstatou žalobcova pochybení bylo to, že dodatečnou informaci nezpřístupnil všem uchazečům stejným způsobem, jakým zpřístupnil zadávací dokumentaci. Též připomnělo, že toto zjištěné pochybení s ohledem na obsah dodatečné informace vyhodnotil jako pochybení formální, bez dopadu na výběr dodavatele či průběh hospodářské soutěže. Odvod za porušení rozpočtové kázně Ministerstvo financí potvrdilo, protože dvě pochybení vyhodnotilo za velmi závažná, neboť podle jeho názoru byla způsobilá ovlivnit výběr vítězného uchazeče. Ministerstvo financí dále uvedlo, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí je přesvědčivě zdůvodněno, proč odvod potvrdilo ve výši stanovené správcem daně. Z toho je zřejmé, že pochybení spočívající v nezveřejnění dodatečné informace nemělo na výši odvodu za porušení rozpočtové kázně vliv.
8. Ministerstvo financí označilo za absurdní úvahu žalobce, že změna podmínek úhrady za služby ve prospěch dodavatele, která byla nastolena uzavřením Dodatku č. 1, nemá být kvalifikována jako porušení zásady transparentnosti a rovného zacházení podle § 6 zákona o veřejných zakázkách, neboť v době podpisu Dodatku č. 1 nebylo známo rozhodnutí SDEU v obdobném případě. Veřejný zadavatel má podle Ministerstva financí vždy povinnost respektovat při zadávacím řízení principy stanovené zákonem o veřejných

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zakázkách. Ministerstvo financí na rozsudek Pressetext odkázalo zejména pro jeho výstižnost a srovnatelnost posuzovaného případu s případem žalobce. Tento rozsudek se přitom týkal transakcí provedených během let 2000, 2001 a 2005 a z hlediska posuzované problematiky byl prvním svého druhu. Vzhledem k tomu, že rozhodnutím SDEU, stejně jako napadeným rozhodnutím, bylo konstatováno porušení základních principů hospodářské soutěže, které vždy zákon o veřejných zakázkách obsahoval, považovalo Ministerstvo financí námitku za nedůvodnou. Na podporu svých tvrzení odkázalo na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 5 As 96/2014-37, který se týkal situace analogické k posuzovanému případu. V tomto rozsudku odkázal Nejvyšší správní soud na nálezný Ústavního soudu ze dne 12. 12. 2013, sp. zn. III. ÚS 3221/11, který se podrobně zabýval otázkou temporálních účinků judikatury a jejích změn.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na dosavadní vyjádření Ministerstva financí, s nímž se ztotožnil.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem souhlasil v podání ze dne 15. 10. 2022 a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
11. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
13. Na tomto místě soud současně poukazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 9. 2022, č. j. 6 Afs 89/2022-28, podle něhož „*V řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva financí o odvolání proti rozhodnutí Regionální rady regionu soudržnosti podle zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, přešla s nabytím účinnosti zákona č. 251/2021 Sb., tj. ke dni 1. 1. 2022, působnost žalovaného na Odvolací finanční ředitelství (§ 69 s. ř. s.). Přejícné ustanovení v čl. IX bodu 4 zákona č. 251/2021 Sb., podle něhož řízení nebo jiné postupy zahájené u Ministerstva financí dokončí Ministerstvo financí i v případech, kdy jeho působnost přechází ode dne 1. 1. 2022 na orgány Finanční správy České republiky, se vztahuje pouze na řízení, která nebyla před uvedeným datem pravomocně ukončena.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

14. Z uvedeného plyne, že se v souladu s § 69 s. ř. s. od 1. 1. 2022 v tomto soudním řízení stalo žalovaným Odvolací finanční ředitelství, na které přešla působnost Ministerstva financí. Soud proto od 1. 1. 2022 jednal Odvolacím finančním ředitelstvím jako se žalovaným v této věci.
15. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že mezi žalobcem a správcem daně byla dne 24. 9. 2009 uzavřena „Smlouva č. CZ.1.09/1.3.00/18.00384 o poskytnutí dotace z rozpočtových prostředků Regionální rady regionu soudržnosti Severozápad“ (dále jen „Smlouva o poskytnutí dotace“), ve znění pozdějších dodatků, na projekt s názvem „SPŠ strojní a elektrotechnická, Ústí n. L., Revitalizace areálu školy 4. – 6. etapa + CEDOP“. Správce daně ve Smlouvě o poskytnutí dotace přislíbil poskytnutí finanční podpory ve výši 92,5 % celkových způsobilých výdajů projektu, maximálně však v celkové výši 147 673 282,92 Kč. Dotace měla být poskytnuta ex-post, na základě předložení žádosti o proplacení výdajů projektu za jednotlivé etapy. Podle čl. I bodu 4 a 5 Smlouvy o poskytnutí dotace se příjemce dotace zavázal při realizaci projektu postupovat podle vyjmenovaných metodických dokumentů včetně jejich příloh, mezi nimiž byly uvedeny i Příručka pro žadatele a Příručka pro příjemce, které upřesňovaly podmínky nastavené ve Smlouvě o poskytnutí dotace. Jednou z příloh Příručky pro žadatele byly též Pokyny při zadávání veřejných zakázek. Soud dále ze správního spisu zjistil, že následně proběhl audit operace, který byl proveden auditním orgánem Ministerstva financí ve dnech 1. 6. 2015 až 3. 12. 2015. O auditu byla vyhotovena Zpráva o auditu operace ze dne 3. 12. 2015, č. j. MF-7814/2015/5202-17, která obsahovala celkem jedenáct zjištění. Při auditu byla zjištěna pochybení žalobce coby příjemce dotace, která by mohla být kvalifikována jako porušení rozpočtové kázně podle § 22 odst. 2 rozpočtových pravidel. Zjištění č. 2 se nazývalo Pochybení u VZ „Získávání dotací z fondů EU“ – Rámcová smlouva/Prováděcí smlouva – dohled nad realizací projektu – „SPŠ strojní a elektrotechnická, Ústí n. L., Revitalizace areálu školy 4. – 6. etapa + CEDOP“ – nevhodná hodnotící kritéria, postup realizace VZ v rozporu se zákonem o veřejných zakázkách, nezveřejňování, diskriminace – VŘ 002. Správce daně vydal dne 25. 7. 2017 oznámení o zahájení daňového řízení. Správce daně v průběhu řízení zjistil na straně žalobce celkem sedm následujících pochybení:
- a) Žalobce coby zadavatel stanovil dílčí hodnotící kritérium „Zajištění práv zadavatele“ v rozporu s § 6 zákona o veřejných zakázkách, když toto kritérium vyjadřuje kvalitu plnění a jako takové přímo nesouvisí s vlastní ekonomickou výhodností nabídky. Příjemce dotace tím, že postupoval v rozporu s § 6 zákona o veřejných zakázkách, nedodržel povinnosti podle čl. XI. Veřejné zakázky odst. 1 Smlouvy o poskytnutí dotace.
 - b) Zadavatel stanovil dílčí hodnotící kritérium „Plán organizace zakázky“ v rozporu s § 6 zákona o veřejných zakázkách v návaznosti na § 44 a § 78 zákona o veřejných zakázkách, když v zadávacích podmínkách nejednoznačně a nepřesně stanovil způsob hodnocení v rámci hodnotícího kritéria, kdy uchazeči nevěděli, co zadavatel považuje za nejvhodnější nabídku. Příjemce dotace tím, že postupoval v rozporu s § 6 zákona o veřejných zakázkách v návaznosti na § 44 a § 78 téhož zákona, nedodržel povinnosti podle čl. XI. Veřejné zakázky odst. 1 Smlouvy o poskytnutí dotace.
 - c) Zadavatel neuveřejnil dodatečné informace v souladu s § 49 zákona o veřejných zakázkách, když neuveřejnil dodatečnou informaci ze dne 11. 4. 2008 způsobem, jakým poskytl neomezený a přímý dálkový přístup k zadávací dokumentaci, tj. na svých webových stránkách. Tím porušil zásadu rovného zacházení a zásadu transparentnosti v zadávacím řízení stanovenou v § 6 zákona o veřejných zakázkách, neboť ostatní dodavatelé, kteří si zadávací dokumentaci vyzvedli, tyto informace od zadavatele Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

obdrželi. Příjemce dotace tím, že postupoval v rozporu s § 6 zákona o veřejných zakázkách v návaznosti na § 49 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách, nedodržel povinnosti dle čl. XI. Veřejné zakázky odst. 1 Smlouvy o poskytnutí dotace.

- d) Zadavatel postupoval v rozporu s § 6 zákona o veřejných zakázkách, resp. v rozporu se zásadou zákazu diskriminace tím, že nevyločil uchazeče o veřejnou zakázku, kteří neprokázali splnění kvalifikace a zásadu rovného zacházení tím, že nevyzval uchazeče č. 3 dle § 59 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách, když ostatní uchazeče, kteří neprokázali splnění kvalifikace podle § 59 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách, vyzval. Příjemce dotace tím, že postupoval v rozporu s § 6 zákona o veřejných zakázkách v návaznosti na § 60 odst. 1 a § 59 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách, nedodržel povinnosti dle čl. XI. Veřejné zakázky odst. 1 Smlouvy o poskytnutí dotace.
- e) Zadavatel umožnil podstatnou změnu v realizaci veřejné zakázky tím, že uzavřel Dodatek č. 1 ze dne 13. 2. 2009, kterým změnil podmínky úhrady za poskytnuté služby, přičemž tak změnil ekonomickou rovnováhu zakázky ve prospěch dodavatele, čímž narušil hospodářskou soutěž tím, že dle původních podmínek úhrady mohl odradit potencionální uchazeče o veřejnou zakázku. Příjemce dotace tím, že postupoval v rozporu s § 6 zákona o veřejných zakázkách, nedodržel povinnosti dle čl. XI. Veřejné zakázky odst. 1 Smlouvy o poskytnutí dotace.
- f) Zadavatel nejmenoval hodnotící komisi v souladu s § 74 zákona o veřejných zakázkách, když 7. členem hodnotící komise byl jmenován obecně zástupce krajské hospodářské komory. Příjemce dotace tím, že postupoval v rozporu s § 74 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, nedodržel povinnosti dle čl. XI. Veřejné zakázky odst. 1 Smlouvy o poskytnutí dotace.
- g) Zadavatel porušil § 75 odst. 5 a § 80 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách tím, že hodnotící komise nevyhotovila protokol o jednání hodnotící komise dle § 75 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách, kdy zadavatel sloučil proces hodnocení kvalifikace s procesem posouzení a hodnocení nabídek. Proces zadávání a hodnocení nabídek v předmětné veřejné zakázce je tak netransparentní a nepřezkoumatelný. Příjemce dotace tím, že postupoval v rozporu s § 6 zákona o veřejných zakázkách v návaznosti na § 75 odst. 5 a § 80 odst. 1 téhož zákona, nedodržel povinnosti dle čl. XI. Veřejné zakázky odst. 1 Smlouvy o poskytnutí dotace.

- 16. Následně vydal správce daně dne 12. 1. 2018 platební výměr č. 2/2018, č. j. RRSZ 9500/2017, kterým byl žalobci uložen odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 1 554 590 Kč, opravným rozhodnutím ze dne 17. 1. 2018, č. j. RRSZ 490/2018 byla výše odvodu změněna na částku 1 554 599 Kč. Odvod byl žalobci uložen ve výši 25 % finančních prostředků, které mu byly v souvislosti s předmětnou zakázkou na služby poskytnuty z dotace. Proti platebnímu výměru podal žalobce odvolání, které Ministerstvo financí žalobou napadeným rozhodnutím zamítlo s tím, že potvrdilo tři ze sedmi zjištěných nedostatků, konkrétně nedostatky uvedené výše pod písm. b), c) a e).
- 17. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, že dílčí hodnotící kritérium „*Plán organizace zakázky*“ bylo v zadávací dokumentaci popsáno podrobně a bez vad.
- 18. Z § 6 zákona o veřejných zakázkách vyplývá, že zadavatel je povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. Podle důvodové zprávy k zákonu o veřejných zakázkách jsou zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace hlavními principy tohoto zákona (důvodová zpráva k návrhu zákona o veřejných zakázkách ze dne 1. 8. 2005,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

sněmovní tisk č. 1076/0, přístupná v digitálním repozitáři Poslanecké sněmovny na adrese www.psp.cz).

19. Podle § 78 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách je základním hodnotícím kritériem pro zadání veřejné zakázky a) ekonomická výhodnost nabídky nebo b) nejnižší nabídková cena.
20. Podle § 78 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách zvolí zadavatel základní hodnotící kritérium podle druhu a složitosti veřejné zakázky a uvede je v oznámení nebo výzvě o zahájení zadávacího řízení.
21. Podle § 78 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách platí, že rozhodne-li se zadavatel pro zadání veřejné zakázky podle základního hodnotícího kritéria ekonomické výhodnosti nabídky, stanoví vždy dílčí hodnotící kritéria tak, aby vyjadřovala vztah užité hodnoty a ceny. Dílčí hodnotící kritéria se musí vztahovat k nabízenému plnění veřejné zakázky. Mohou jimi být zejména nabídková cena, kvalita, technická úroveň nabízeného plnění, estetické a funkční vlastnosti, vlastnosti plnění z hlediska vlivu na životní prostředí, vliv na zaměstnanost osob se zdravotním postižením a osob se ztíženým přístupem na trh práce, provozní náklady, návratnost nákladů, záruční a pozáruční servis, zabezpečení dodávek, dodací lhůta nebo lhůta pro dokončení. Dílčími hodnotícími kritérii mohou být také organizace, kvalifikace a zkušenosti osob zapojených do realizace veřejné zakázky, pokud mají významný dopad na její plnění. Dílčím hodnotícím kritériem nemohou být smluvní podmínky, jejichž účelem je zajištění povinností dodavatele, nebo platební podmínky.
22. Podle § 78 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách platí, že je-li základním hodnotícím kritériem ekonomická výhodnost nabídky, musí zadavatel jednotlivým dílčím hodnotícím kritériím stanovit váhu, kterou vyjádří v procentech, nebo stanoví jiný matematický vztah mezi dílčími kritérii. Stanovená váha může být u jednotlivých dílčích hodnotících kritérií shodná.
23. Podle § 78 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách zadavatel uvede dílčí hodnotící kritéria a jejich váhu v oznámení či výzvě o zahájení zadávacího řízení, popřípadě ve výzvě k podání nabídky v užším řízení či v jednacím řízení s uveřejněním nebo ve výzvě k jednání v jednacím řízení bez uveřejnění, popřípadě ve výzvě k potvrzení zájmu o účast nebo v dokumentaci soutěžního dialogu.
24. Podle § 44 zákona o veřejných zakázkách je zadávací dokumentace soubor dokumentů, údajů, požadavků a technických podmínek zadavatele vymezujících předmět veřejné zakázky v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky. Za správnost a úplnost zadávacích podmínek odpovídá zadavatel.
25. Podle § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách je zadavatel povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace.
26. Z konstantní judikatury soudů ve správním soudnictví rovněž vyplývá, že pro posouzení míry konkrétnosti hodnotících kritérií je klíčová zásada transparentnosti. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 2. 2018, č. j. 7 As 325/2017-32, podrobně shrnul svou dosavadní judikaturu týkající se výkladu zásady transparentnosti. Dospěl k závěru, že *„k porušení zásady transparentnosti dojde tehdy, pokud jsou v zadavatelském postupu shledány takové prvky, jež by zadávací řízení činily nekontrolovatelným, hůře kontrolovatelným, nečitelným a nepřehledným nebo jež by vzbuzovaly pochybnosti o pravých důvodech jednotlivých kroků zadavatele. Teprve je-li postup zadavatele při zadávání veřejné zakázky reálně*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nekontrolovatelným, jedná se o porušení zásady transparentnosti. Z toho vychází i stěžovatelem označený rozsudek ze dne 25. 3. 2009, č. j. 2 Afs 86/2008–222, podle něhož je porušením zásady transparentnosti taková situace, kdy zadávací podmínky jsou natolik nejasné, že objektivně připouští rozdílný výklad ohledně zadávacích požadavků na zpracování nabídek či následně konkrétního způsobu hodnocení nabídek.“ V rozsudku ze dne 25. 3. 2009, č. j. 2 Afs 86/2008–222, Nejvyšší správní soud uvedl, že „zadávací dokumentace musí být jednoznačná, jelikož musí být zcela patrné, v jakých otázkách a jak konkrétně spolu budou jednotlivé nabídky „soutěžit“. Rovněž jednotlivá dílčí kritéria a jejich hodnocení musí být natolik konkrétní, přesné a jednoznačné, aby se každému z uchazečů dostalo informací téhož materiálního obsahu a aby bylo následně zřetelně přezkoumatelné, zda zadavatel hodnotil nabídky tak, jak předložil v zadávacích podmínkách.“

27. Soud připomíná, že výběr hodnotících kritérií je při přípravě veřejné zakázky důležitým krokem. Je nutno zdůraznit, že způsob hodnocení určuje podobu jednotlivých nabídek a nevhodně zvolená hodnotící kritéria mohou mít nežádoucí dopad na kvalitu plnění. Jak již bylo uvedeno výše, zákon o veřejných zakázkách umožňoval hodnocení nabídek na základě nabídkové ceny nebo podle ekonomické výhodnosti nabídky. V případě, že základním hodnotícím kritériem je ekonomická výhodnost nabídky ve smyslu § 78 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, není pro zadavatele relevantní výhradně nabídková cena, ale i celková ekonomická výhodnost položené nabídky. Ekonomická výhodnost nabídky se skládá z dílčích hodnotících kritérií, která musí mít vztah k užitné hodnotě a ceně. Dílčí hodnotící kritéria jsou vyjmenována v § 78 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách pouze demonstrativně. Zákon o veřejných zakázkách tedy umožňuje, aby zadavatel volbou dílčích hodnotících kritérií reagoval na své vlastní potřeby a představy o předmětu veřejné zakázky a podmínkách její realizace. K daným dílčím hodnotícím kritériím musí přiřadit jednotlivé váhy, aby byl zřejmý způsob hodnocení nabídky. Je ovšem zapotřebí připomenout, že zadavatel je při volbě dílčích hodnotících kritérií omezen (vedle povinného kritéria nabídkové ceny) také základními zásadami podle § 6 zákona o veřejných zakázkách. Je tedy povinen transparentně zveřejnit způsob, jakým budou jednotlivé nabídky hodnoceny.
28. Soud dále uvádí, že přestože byl žalobce odvodem poškozen za porušení rozpočtové kázně, podstata věci spočívá především v posouzení dodržení požadavků zákona o veřejných zakázkách z pohledu zásad transparentnosti a zákazu diskriminace. Správce daně totiž právě v porušení zákona o veřejných zakázkách při zadávání veřejné zakázky „*Získávání dotací z fondů EU*“ shledal nevyhovění podmínkám poskytnuté dotace a tím i porušení rozpočtové kázně. Žalobci byla vytýkána neurčitost jednoho z dílčích hodnotících kritérií – „*Plán organizace zakázky*“. Žalobce si v nyní posuzované věci zvolil jako základní hodnotící kritérium ekonomickou výhodnost nabídky. V jejím rámci stanovil následující dílčí hodnotící kritéria:
 - ✓ Nabídková cena s váhou v celkovém hodnocení 35 %
 - ✓ Plán organizace zakázky s váhou v celkovém hodnocení 45 %
 - ✓ Zajištění práv zadavatele s váhou v celkovém hodnocení 20 %
29. Žalobcem stanovené dílčí hodnotící kritérium „*Plán organizace zakázky*“ mělo váhu v celkovém hodnocení 45 %. Žalobce k němu stanovil v zadávací dokumentaci celkem tři subkritéria:
 - ✓ Kvalita metodického zázemí dodavatele s váhou 34 %
 - ✓ Úroveň komunikační vazby s váhou 34 %

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

✓ Funkčnost kontrolního systému s váhou 32 %.

30. Soud dále ze zadávací dokumentace zjistil, že předmětem hodnocení dílčího kritéria „*Plán organizace zakázky*“ byly vybrané kvalitativní aspekty sledované v rámci jednotlivých subkritérií. Žalobce v zadávací dokumentaci dále uvedl, že pro účely hodnocení tohoto dílčího kritéria měl dodavatel předložit Vzorový plán poskytování služeb, tj. komplexně rozpracovaný plán postupu dodavatele při poskytování služeb dle čl. 3. zadávací dokumentace, obsahující zejména obecný popis (tj. popis vztahující se k typovému projektu, nikoli ke konkrétnímu Projektu): činností dodavatele při grantovém poradenství vedoucích k doporučení vhodného projektu pro zadavatele, úkonů dodavatele při zpracování žádosti o spolufinancování projektu včetně přípravy všech souvisejících dokumentů dle požadavků poskytovatele dotace a postupů využívaných dodavatelem v průběhu dohledu nad realizací projektu. V zadávací dokumentaci je dále uvedeno, že dodavatel je povinen ve Vzorovém plánu poskytování služeb detailně popsat zejména jím používané metodické postupy, interní a externí způsoby komunikace a nástroje pro vyhledávání a odstraňování vzniklých chyb v rozsahu umožňujícím vyhodnocení níže uvedených subkritérií Kvalita metodického zázemí dodavatele, Úroveň komunikační vazby a Funkčnost kontrolního systému. Zadávací dokumentace dále stanovila, že primárním účelem postupu dodavatele popisovaným v předloženém Vzorovém plánu poskytování služeb musí být zajištění maximální efektivity a minimálního nákladového zatížení zadavatele při čerpání dotací na zadavatelem zvolený typový projekt. Vzorový plán poskytování služeb měl být přílohou Rámcové smlouvy, přičemž vybraný uchazeč byl při plnění předmětu této veřejné zakázky povinen dodržovat principy, metody a postupy, které v tomto plánu uvedl. Soud dále ze zadávací dokumentace zjistil, že k jednotlivým subkritériím bylo uvedeno, co bude v jejich rámci hodnoceno a podle čeho budou posuzována. Při hodnocení subkritéria „*Kvalita metodického zázemí dodavatele*“ byla v rámci přiloženého Vzorového plánu poskytování služeb hodnocena použitá metodika poskytování služeb s ohledem na: a) vhodnost a úroveň detailu popisovaných metodických postupů, b) přehlednost, provázanost a synergií metodických postupů, c) nástroje pro zajištění kvality poskytovaných služeb. Při hodnocení subkritéria „*Úroveň komunikační vazby*“ byla v rámci přiloženého Vzorového plánu poskytování služeb hodnocena úroveň informačních propojení s ohledem na: a) rychlost a funkčnost interních informačních toků a externích informačních toků ve směru k zadavateli, b) druhy použitých komunikačních nástrojů, c) způsob zajištění přímé interakce pověřených pracovníků zadavatele a dodavatele, d) způsob zajištění zpětné vazby na reakce zadavatele, e) propojenost komunikační vazby zadavatel ↔ dodavatel ↔ poskytovatel dotace. Při hodnocení subkritéria „*Funkčnost kontrolního systému*“ bylo v rámci přiloženého Vzorového plánu poskytování služeb hodnoceno: a) způsob zajištění preventivního a průběžného monitoringu chyb a jejich odstraňování, b) systém interních motivačních prvků zaměřený na předcházení vzniku chyb na straně dodavatele. Žalobce v zadávací dokumentaci dále shrnul, že v rámci všech tří subkritérií dílčího kritéria „*Plán organizace zakázky*“ bude dále hodnocena jednoznačnost a srozumitelnost hodnocených aspektů ve smyslu shora uvedeného.
31. Správce daně v platebním výměru dospěl k závěru, že jednotlivá dílčí subkritéria byla stanovena v rozporu se zásadou transparentnosti a zákazu diskriminace, neboť ze zadávací dokumentace není zřejmé, co konkrétně bude předmětem hodnocení a jaká nabídka uchazeče bude považována za nejvýhodnější. Správce daně dále konstatoval, že žalobce stanovil dílčí hodnotící kritérium „*Plán organizace zakázky*“ v procentuální váze 45 %
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

z celkového hodnocení, kdy toto hodnotící kritérium nebylo v souladu s principy 3E, tj. principem hospodárnosti, efektivity a účelnosti. Žalovaný žalobci v napadeném rozhodnutí vytkl, že popis tohoto hodnotícího kritéria v zadávací dokumentaci je natolik široký a neurčitý, že nezaručoval předložení vzájemně porovnatelných nabídek.

32. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu musí zadávací dokumentace poskytovat jednoznačné informace o tom, v jakých otázkách a jak konkrétně spolu budou jednotlivé nabídky soutěžit, aby bylo následně přezkoumatelné, zda zadavatel hodnotil nabídky tak, jak vymezil v zadávacích podmínkách. Neobsahuje-li zadávací dokumentace srozumitelné a jasné vymezení hodnotících kritérií, nemůže pro rozpor se zásadou transparentnosti obstát (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2009, č. j. 2 Afs 86/2008–222). Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 11. 2021, č. j. 5 As 315/2018–53, bod 31, *„stěžovateli není vytýkáno, že vymezil subjektivně hodnocené subkritérium, ale to, že nepopsal, podle jakého klíče bude probíhat hodnocení nabídek, ani nenastínil konkrétní parametry, které bude zohledňovat. Právě v této skutečnosti je spatřována netransparentnost postupu v zadávacím řízení.“* Zadavatel tak může v zadání veřejné nabídky (ve výzvě k podání nabídky na veřejnou zakázku) v hodnotících kritériích a způsobu hodnocení stanovit kvalitativní požadavky; užití kvalitativních kritérií je namístě právě u těch plnění, kde vedle ceny hraje velkou roli také kvalita nabízeného zboží či služby. Kvalitativní hlediska jsou přitom často založena na subjektivním názoru na předmět či část předmětu zakázky (co je kvalitní pro jednoho zadavatele, nemusí zcela naplňovat představu kvality zadavatele jiného, ani potenciálních uchazečů). I subjektivní kritérium se ale musí vázat k objektivním skutečnostem a zadavatel musí v zadávací dokumentaci jasně a srozumitelně vymezit, jaké plnění požadovanou úroveň splňuje, a to tak, aby jednotlivé nabídky byly vzájemně porovnatelné a uchazečům o zakázku bylo zřejmé, podle jakých hledisek a jakým způsobem budou jejich nabídky hodnoceny.
33. Zákon o veřejných zakázkách tedy umožňoval žalobci coby zadavateli při stanovení hodnotících kritérií reagovat na své vlastní potřeby a požadavky na plnění veřejné zakázky, čehož žalobce využil. Žalobce podle názoru soudu stanovil své požadavky na realizaci zakázky a dílčí hodnotící kritérium „*Plán organizace zakázky*“ popsal dostatečně podrobně. Soud zdůrazňuje, že hodnotící kritérium „*Plán organizace zakázky*“, jak je popsal žalobce, neumožňuje dvojí výklad, neboť toto dílčí kritérium bylo jednoznačné a je dostatečně určité (je zřejmé, co žalobce zamýšlel preferovat), přičemž bylo určeno, co bude hodnotící komise u tohoto dílčího kritéria a jeho subkritérií hodnotit, a podle čeho tak budou nabídky posuzovány. Soud je proto toho názoru, že žalobce stanovil dílčí kritérium „*Plán organizace zakázky*“ a jeho tři subkritéria, z nichž je patrné, co se jimi myslí, resp. jak má nabídka vypadat, aby tomuto kritériu vyhověla a mohla být hodnocena, a v jakých ohledech a jak bude hodnocena. Z obsahu správního spisu je také zřejmé, že žalobce ve skutečnosti podle tohoto dílčího hodnotícího kritéria postupoval a hodnotící komise jednotlivá subkritéria u jednotlivých nabídek slovně hodnotila a přidělila jednotlivým nabídkám body dle metody hodnocení, která byla stanovena v zadávací dokumentaci. Vymezení dílčího hodnotícího kritéria „*Plán organizace zakázky*“ bylo proto dle přesvědčení soudu stanoveno srozumitelně, bylo tudíž kontrolovatelné a nikterak nesnižovalo průhlednost postupu žalobce při zadávání veřejné zakázky na čerpání dotací z fondů Evropské Unie. Požadavky na transparentnost hodnotících kritérií tedy dle názoru soudu dílčí hodnotící kritérium „*Plán organizace zakázky*“ splňuje. Uvedené dílčí hodnotící kritérium tudíž nemohlo vytvořit diskriminační prostředí a zvýhodnit některého uchazeče o veřejnou zakázku a nijak nesnížilo férovost řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

34. Soud si je vědom toho, že správce daně v platebním výměru provedl přepočtení nabídek v případě, kdyby dílčí hodnotící kritérium „*Plán organizace zakázky*“ hodnoceno nebylo. Z přepočtu vyplynulo, že pořadí nabídek by bylo odlišné – zvítězil by jiný uchazeč, neboť vítězný uchazeč nabídnul cenu o 9 363 261,5 Kč vyšší než uchazeč, který se umístil v hodnocení na druhém místě. K tomu soud připomíná, že v případě, že si zadavatel zvolí jako základní hodnotící kritérium ekonomickou výhodnost nabídky, není pro něj relevantní výhradně nabídková cena. Ze samotného faktu, že uchazeč, který se umístil na druhém místě, nabídl nižší cenu, nelze bez dalšího dovodit závěr, že dílčí hodnotící kritérium nebylo transparentní. Soud rovněž nesouhlasí se žalovaným, že dílčí hodnotící kritérium „*Plán organizace zakázky*“ neumožňovalo svou nejasností uchazečům předložit vzájemně porovnatelné nabídky, což žalovaný dovodil z rozsahu, v jakém byly jednotlivé nabídky předloženy (7 – 32 stran). Tento závěr žalovaného považuje soud vůči žalobci za nepřiměřeně přísný, neboť zadavatel při sestavování zadávací dokumentace nemůže předvídat, jak uchazeči předloženou nabídku uchopí, jak kvalitně ji zpracují a ani nemůže nijak ovlivnit rozsah podávaných nabídek. Žalobci proto nelze klást k tíži, že se jednotlivé nabídky uchazečů od sebe rozsahem a kvalitou lišily.
35. Soud tak uzavírá, že Ministerstvo financí nesprávně vyhodnotilo dílčí hodnotící kritérium „*Plán organizace zakázky*“ jako diskriminační a v rozporu s požadavkem transparentnosti, neboť uchazečům neumožňovalo předložit vzájemně porovnatelné nabídky a nebylo možné předpokládat, jak budou nabídky hodnoceny. Nemůže tak obstát ani závěr Ministerstva financí, že netransparentním vymezením uvedeného dílčího hodnotícího kritéria při zadání veřejné zakázky na služby „*Získávání dotací z fondů EU*“ se žalobce dopustil porušení § 6 zákona o veřejných zakázkách a že proplacením faktur uhrazených dodavateli vybranému v provedeném zadávacím řízení došlo k neoprávněnému použití finančních prostředků poskytnutých správcem dle § 22 odst. 2 rozpočtových pravidel a tím i k porušení rozpočtové kázně podle § 22 odst. 1 téhož zákona. Žalobou napadené rozhodnutí proto soud vyhodnotil v tomto směru jako nezákonné.
36. Žalobce dále namítal, že do zákona o veřejných zakázkách se definice podstatné změny smlouvy, vycházející z rozsudku Pressetext, dostala až „transparentní“ novelou v roce 2012 a že v době uzavření dodatku č. 1 k Rámcové smlouvě zákon o veřejných zakázkách neobsahoval žádné ustanovené o nepovolené změně smlouvy. Soud k této námitce uvádí, že nemá žádné pochybnosti o tom, že kritéria vyslovená v rozsudku Pressetext bylo třeba zohlednit i v nyní projednávané věci, přestože do § 82 odst. 7 zákona o veřejných zakázkách byla včleněna s účinností až od 1. 4. 2012. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 8. 3. 2018, č. j. 10 As 150/2017-58, „*i před novelizací zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, která vnesla do § 82 nový odstavec 7 definující „podstatnou změnu práv a povinností“ vyplývajících ze smlouvy, se mohl zadavatel dopustit správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) tohoto zákona, pokud sice původně uzavřel s vybraným uchazečem smlouvu v souladu s návrhem obsaženým v jeho nabídce (§ 82 odst. 2), ale následně k ní strany uzavřely dodatky, které změnily původní parametry smlouvy natolik, že by to za použití v původním zadávacím řízení mohlo ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky*“. Ani před změnou zákona o veřejných zakázkách provedenou od 1. 4. 2012 nebylo možné, aby zadavatel pouze uzavřel s vybraným uchazečem smlouvu přesně v takovém znění, v jakém byla předložena v zadávacím řízení – a vzápětí ji podstatně změnil. Námitka žalobce ohledně nemožnosti aplikaci závěrů rozsudku SDEU Pressetext na posuzovanou věc tak není důvodná. Nad rámec potřebného odůvodnění soud v daném kontextu zdůrazňuje, že žalobce neuplatnil žádné námitky proti samotnému pochybení spočívajícímu v tom, že umožnil podstatnou změnu v realizaci veřejné zakázky tím, že uzavřel Dodatek č. 1 ze dne Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

13. 2. 2009, kterým změnil podmínky úhrady za poskytnuté služby. Soud se proto daným pochybením věcně nezabýval, neboť za žalobce nemohl jakkoliv domýšlet žalobní tvrzení, jelikož by tímto postupem porušil zásadu rovnosti a přestal by být nestranným rozhodčím sporu a přebíral by naopak funkci advokáta žalobce (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2022, č. j. 10 Afs 453/2021-66).

37. Námitky žalobce týkající se pochybení spočívajícího v nezveřejnění dodatečné informace pak soud považuje za bezpředmětné, neboť Ministerstvo financí hodnotilo dané pochybení jako zcela formální, bez jakéhokoli dopadu na hospodářskou soutěž a bez vlivu na výběr dodavatele. Ministerstvo financí za toto pochybení tedy žalobci samostatně neuložilo žádný odvod. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že žalobci byl daňovými orgány odvod uložen za nejzávažnější pochybení související s nevhodností dílčího hodnotícího kritéria „*Plán organizace zakázky*“, s jehož posouzením se však soud, jak už bylo výše popsáno, neztotožnil. S nezákonností posouzení pochybení dílčího hodnotícího kritéria „*Plán organizace zakázky*“ je přitom spojena i nezákonnost stanovené výše odvodu daňovými orgány, která bude případně nově stanovena v dalším řízení.
38. Soud uzavírá, že shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí Ministerstva financí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení dílčího hodnotícího kritéria zrušil. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše uvedenými závěry soudu. V dalším řízení tak žalovaný rozhodne o zbylých zjištěných pochybeních žalobce při zadávání veřejné zakázky na služby „*Získávání dotací z fondů EU*“, které nebyly v žalobě sporovány, a případně stanoví novou výši uloženého odvodu.
39. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 3 000 Kč, která se skládá toliko ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 15. března 2023

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.

předseda senátu